

Рајко Петров Ного

ПЕСМЕ ЗА ЉУБИЦУ

„Пале су и њене очи псеће
Као златни рој звезда у снег”
С. Јесењин, „Песма о керуши”

ПОЉУБАЦ

У клупко безазленства у радост постојања
Пахуљу оданости и мотајуће среће
Грунуо је марсовац ништитељ одстојања
И наша умиљатост више устати неће

Кроз очи застакљене пламичак неверице
И тихо скамугање њушкицом веверице
И три капљице крви Носи Ме вапе Кући
Што си ме оставио Двоношче Свемогући

Последњим драмом снаге подигнула је главу
Како ћеш без Кербера Мргуда Кротке Звери
Ко ће ти држат стражу Од Нежељене крити

Сад је небрањен пролаз у одшкринуте двери
И сув брисани простор у греоту и страву
И за длан ме угризла љупким пољупцем смрти

ТУ САМ ЗА ПОЛА САТА

Глува недеља Вече На амбуланти пише
Ту сам за пола сата Преведох: никад Дрхтав
Ти лежиш на бетону чини се бетон дише
Зрнцем свести знам да си мртва Ја скоро мртав

Сад кад смо тако близу а тако удаљени
Овом и оном свету Док сијалица титра
Бесмислом Јесмо ли глувилом удављени
Сад кад не знам да ли сам мртав Или си мртав

На трен нађутасмо се за бесконачност целу
Тако причају они које смрт још не дели
Тело је пропадљиво Душа је скоро смртна

За пола сата стиже Попипа је по челу
Подигао сам руке Онда смо опет сели
Премда је топла рече Мртва је Скоро мртва

БАЛАДА О ГРОБУ

Прилично мртве возили су нас кући
Као да спаваш легла си ми на крило
Са нарамка ћеш у своју логу ући
И скружати се Ништа није ни било

И прожећеш се својскошћу укућана
И удахнућеш оно с чиме си срасла
Замладиће се на простирци од лана
Та на псу рана Па на псу и зарасла

Стреси са себе рђу убоја чивит
Плавим језиком стопи пилулу зрака
И Петар ће те кенгурски на се привит

А потом чујем Долази служба мрака
Смешкали су се Све као да и неће
И однели те на неко гробље псеће

НА УЗИЦИ

Још неутешно лајеш да ћу те оставити
А када се појавим сва скакућеш од среће
Завезујеш се у чвор скривена у павити
Преко пољане јездиш у небеса узлећеш

Узицом замишљеном враћаш се постиђена
И шениш умиљато и диригујеш репом
Псећу ми цвилу цвилиш радоснога виђења
И литром позвекујеш већ оглувелим епом

Ко дете потрбушке с лицем у морској води
Сад чамиш у тишини моје потиштености
Шта су сви људски греси спрам Божије греоте

С толико јарких сени твој присен са мнош ходи
Када тихо корачам тај бол да тише носим
Нисам те оставио Не знам ко ми те оте

ГЛУВЕ СЛИКЕ

Изнад слика поред књига попуњен је зид
Све њушкицом до њушкице окићен је сто
Са прозора на вратима изоштрава вид
Одсвуда нас немо гледа Намрешкани Створ

Надзире нас штити брани биран редак звер
На спољни свет уперила рефлектора сто
Само што не проговори човеколик кер
Ово су ми укућани Не дотичи то

Ако нема Мргудице ко нам чува сан
Са присенком несмиренком лелујам кроз ноћ
Тамо амо светлuczало замакло у дан

А дан свиће само зато да дочекам ноћ
Да утеше снимцима ми затрпали сто
Глуве слике мртве књиге жив је само бол

БАЛАДА О ЉУБИЦИ

Да узмем друго псето говорили ми зналци
Сећаћеш се првога а играћеш се с другим
У моме се случају показаше незналци
Не могах да је издам у тиштањима дугим

Све гледајући друге радоснотужним оком
Како су разнолики мили у Божјој башти
Туђи а мени присни док окрећу се боком
Све укруг бесконачни у некој псећој машти

А онда стреловито у далеку даљину
Колико ближе циљу толико циљ се даљи
И трчали су тако Смрче се Онда сину

За хоризонт замичу све ближи што су даљи
Не могу да их стигну ни мисао ни птица
А тамо камо журе сусреће их Љубица

Из рукописа књиге *Смрти и сонети*